

MORTINA

A PRÍZRAČNÝ KAMARÁT

Barbara Cantini

EGMONT

Mortina a prízračný kamarát

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.egmont.sk
www.albatrosmedia.sk

EGMONT
Publishing

Barbara Cantini
Mortina a prízračný kamarát – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

MORTINA

MORTINA

A PRÍZRAČNÝ KAMARÁT

Text a ilustrácie
Barbara Cantini

EGMONT

Už niekoľko dní snežilo
a celú vilu Rozvalinku
pokryla biela nadýchaná
prikrývka.

V pondelok sa Mortina
hrala s Truchlíkom na
upírov a z okna videla,
ako sa vonku zablyso
malé žiarivé svetielko.

Keď sa v utorok hrala
s kamarátmi z dediny
na záhrade, zdalo sa
jej, akoby sa nejaká
svetielkujúca postava
schovávala za domom.

Keď si v stredu na povale skúšala
staré šaty na blížiacu sa oslavu
Predminulého Silvestra, ktorá
bude vo vile, začula na streche
podozrivý šramot. Vyklonila sa
z vikierového okienka a uvidela,
ako na kraji zasneženej strechy
sedí nejaký chlapec, ktorý ale
vzápätí zmizol.

*Nelopier
Ticháčik
asi smrrol.*

Mamička ako
malé dievčatko

Stará mama
Neblašienka

Vo štvrtok zistila, že prastrýc
Zloveštil sa trasie od zlosti a že je celý čierny,
pretože niečo (alebo niekto?) rozvírilo sadze
v kozube a celá miestnosť sa zaplnila popolom.

Šesť
úderov

Truchlíkov
otec Blesk

Bol piatok a hodiny práve odbíjali
šesť hodín. Mortina sedela v kresle
pred kozubom a spolu s Truchlíkom
si čítala Katakombvillské strašidlo. Vtom
niekto zaľukal na okno. Mortina od ľaku
takmer nadskočila.

Zvedavo sa pozrela von. Za oknom stál svetielkujúci chlapec. Bol síce trošku vyblednutý, ale inak rozhodne sympatický. Trochu sa mračil, díval sa na ňu a posunkami naznačoval, aby ho pustila dovnútra. Jednoznačne to bol príznak.

Ťukal na sklo, kým Mortina a Truchlík nepristúpili bližšie.

„No tak, pusťte ma dnu!“ povedal trochu panovačne.

„Prečo chceš ísť dovnútra? Navyše takto nevychované?“

To nemáš kam ísť?“ opýtala sa ho Mortina.

„Nie! Do tej čiernej jaskyne sa už viackrát
nevrátim!“ odpovedal chlapec.

A tak ho pustili dnu.

*Milíčka
na výsvetlách*

„Ako sa voláš?“ opýtala sa Mortina.

„Neviem, nepamätám si svoje meno,“ odpovedal chlapec trochu zahanbene.

„To si teda pekne zábudlivý!“ poznamenala Mortina.

„Hmlisto si vybavujem, že som kedysi v tejto dedine žil. Mal som osem rokov, keď som odrazu ucítil chlad, ukrutný chlad... a potom už nič,“ odpovedal. Chlapec príznak im vysvetlil, že sa do ich domu snažil dostať už niekoľko dní.

„Aha! Takže to si bol ty, tam na tej streche! A prastrýc Zloveštil celý zafúľaný od sadzí, to si bol tiež ty!“ zvolala Mortina. „Náš dom je chránený, nikto doň nesmie vstúpiť, ani prízraky, kým ich sami nepozveme.“ Prízrak rozprával, ako unikol z čiernej jaskyne v čiernom strome na ich záhrade. Prázdne a tmavé miesto, ktoré ho k sebe priťahovalo, mu postupne uberalo jeho žiaru a nechávalo ho pozvoľna miznúť.

